

hoofd rustend tegen de divan, haar ene arm ver strekkend tot over de kussens, terwijl de andere in haar schoot hing. Haar ogen waren dicht en haar mond gesloten.

Een paar minuten lag ze, snel-ademend en beluisterend haar haastig-tikkend bloed. Met gesloten ogen zag ze het hoofd van den Jodenkoning, dat het hoofd van Eckstein werd en haar hand streefde het kussen, waarop het rustte. En de ogen van den Vorst werden twee kleine zwarte ogen met een gouden weemoedige schittering en het wit was blauwig als bij kleine kinderen. Toen hief ze haar hoofd, stak haar lippen toe en dromerig-glimlachend ontving zij Maurice Ecksteins kus.

Een poos later ontwakend uit haar verbeeldingsspel, zag zij een ogenblik klaar de werkelijkheid voor zich en haar ogen werden angst-groot voor het verbijsterende weten. Haar schaamrood gezicht boog ze naar haar geheven handen en bleef zo een lange tijd, terwijl langzame druppels tussen haar vingers kropen en in haar witte schoot vielen.

.....
Langs de brede sloot, die de villa-tuin van de weg scheidde, groeiden donkergroene taxushagen en vlak daarachter, door het dichte naaldlover voor voorbijgangers verborgen, was de lorkenboom, een van Suzes lievelingsplekjes. Het was een magere stam, die al spoedig rechthoekig een tak afgaf en met een klein sprongetje zat je op die natuurlijke groene bank, ongezien, terwijl je zelf, door de taxusnaalden glurend, al wat op de weg gebeurde kon waarnemen.

Op deze Aprilmiddag met zijn geurige van over de weien waaiende wind, zijn reine diep-blauwe hemel en het zacht lawaai van de fris-versierde bomen, had Suze met haar boek weer de lorkenboom gezocht. Een korte poos had zij gelezen; nu leunde haar bleek hoofd achterover tegen de sombergroene haag. Het boek, in witte band met

weinige gulden letters, lag op haar schoot, vastgehouden door haar beweegloze handen.

Ik ween om bloemen, in den knop gebroken

En vóór den uchtend van haar bloei vergaan,

woei de wind, die haar voorhoofdsharen bewoog, en de zachtgroene naaldbosjes van de larix, waarin zij zat, wuifden zuchtend:

Ik ween om liefde, die niet is ontloken.

Over Suzes wit gezicht kropen langzaam twee tranen. Wisten het dan àllen? en had zij alleen het niet geweten? Hoe konden vréemde mensen zo geweldig duidelijk háár ziel onthullen? Moest je niet naar de dichter van déze verzen toelopen en hem aanroepen: „zeg me, hoe je dit wéét, dit van mij, dit van ons?” Hoe bitterwaar voor háár waren „de bloemen vóór den uchtend van hun bloei vergaan!”

Gij kwaamt, en 'k wist — gij zijt weer heengegaan.

O Eckstein! waarom was Eckstein weggegaan, waarom had hij haar alleen gelaten? Had hij iets gemerkt achter haar ogen of had haar te snelle bloed het verraden? Zij zou haar hele leven alles in haar hart bergen, hem zo gewoon mogelijk toelachen en enkel beleefd groeten, àls hij maar kwam, maar éven kwam, niet om te spreken of om te leren, alleen maar opdat Suze hem kon zien en op zijn gezicht lezen hoe zijn ziel was. Dat zij bedroefd kon zijn als hij somber was en dat zij kon lachen als zijn ogen schitterden. Want andere redenen voor treurnis of vrengde dan die van hèn waren er dan niet.

Och! waar dacht ze aan. Het servies was immers volledig en hoe kon zij zich verbeelden, dat een man als Eckstein, zó rijk van geest, zulk een nietig kind om haar-zelve zou bezoeken?

(Wordt vervolgd).